

ואף לא בנבואה בעלמא, דהא כמה דינים נדרשו ממקרא ומסורת שא"כ הוא מעיקרי התורה שהוא דוקא ע"י משה רבינו, הוא משום דקאי על הקריין ועל הכתיבן דבנביאים וכתובים שמתדש ר' יצחק דהם ג"כ מהלכה מסיני ע"י משה שהיה כלל חשיב כלל מאלו שבתורה אף שמדובין הרבה מאלו שבכח"ק, ולכן פשוט שזאת הדמיון אינו בתורה ומה שהר"ן והתוס' מצאו פירוש שהוא בפ' ואתחנן הוא טעות שלא חשיב מקראי דתורה אלא דכח"ק, וכפי האמת שכתבו שליכא כלל זה בתורה וצריך למחוק זה כדמחקו הגר"א, משום דאלו שבתורה לא חשיב סאן משום דהוא מלתא דפשיטא ולא קאי עליהו ר' יצחק.

פו.

אבל בתוך ז' אם מותר לילך לתחנות בנו

דבדר אבי החתן שהוא אבל ששמע כתר"ה שהוריתי שמותר ללכת לתחנות בנו, הנה מפורש זה בגליון מהרש"א סימן שצ"ב סק"ג דרשאי האב לכנוס לחופת בתו, ופשוט שה"ה לבנו והטעם פשוט דלהאב ולאם הוא להיות על חתנות בנם ובתם שזה למעשה כמה אלפים שהדי לבד שרובא דרובא פעמים עושה האב כל החתונה לבת וכן אם נודמן עושה כל החתונה לבנו שהוא עולה הרבה הרי עצם להיות על החתונה הרי נוסעים מכאן לא"י ואיפסא אף אנשים שלא אמדי וגם אינשי שאין מרויחין אלא בעמצום לפ"מ שצריכין וצריכין ללוות מאחרים, שמהו חוינן שהוא שיהיה להם תוצאות גדולות האלו שעולין לאלפים, וברור שאף אם היו התוצאות יותר גדולים נמי היו נוסעים, וסך כזה אף לעשיר נחשב הפסד מרובה שהיו מתירין לו לעשות מלאכה אף בעצמו כשא"א לו ע"י אחרים אף בתוך ג' ימים הראשונים כדפסק הרמ"א בסימן ש"פ סע"ה, ואף שבמלאכה צריך לעשות בצנעא כדאיתא בש"ך סק"ו הוא מחמת שלא ידוע לעלמא שהוא דבר האבד לו ואף שידוע שהוא דבר האבד לא ידוע שא"א לו לעשות זה ע"י אחרים, אבל ללכת לתחנות בנו ובתו ידוע לכו"ע צורך הגדול שיש לאב ולהאם בזה ששותו לאלפים הרבה, וגם לא נישום זה בממון כלל שלכן הוא טעם ברור להחיר להם אף בגי' ימים ראשונים, ומש"כ שם ובלבד שלא יאכל בסעודת החתן הוא פשוט שאין הכוונה שאסור לו ליהנות מהסעודה דאיהו טעם שי בזה אלא פשוט שהכוונה הוא שלא יאכל בהסעודה באופן כבוד וגדולה כדרך העלמא שישבין הורי החתן והכלה בראש ושם נותנין להם לאכול אלא יאכלו כשאר אינשי הנמצאין על החתונה, ואולי טוב להתמיר שלא יהיה להם מקום קבוע לאכילתם אלא איהו מאכל יאכלו על שלחן זה ומאכל אחר יאכלו על שלחן אחר, והעיקר שלא יהיה זה בדרך כבוד וגדולה והוא ברור שכן צריך להורות.

יז.

שימוש כבוד הימום השמלי בשבת, הוצאות תקע הטעלעפאן מחקיר

בענין שימוש בשבת בליקחת מים שגורם להאריך העלעקטרי וגם שידלק הוא לא רק בבית אלא על כמה דברים ולא רק על העליונים אלא גם על התחתונים יש לשאול, וכבר הלא דנו בזה כמה גדולים ואין זה ענין לכתוב בזה לא ארוכים ולא קצרים והנח להם לישראל, וכשיהיה כתר"ה אצלי נדבר בזה. בדבר להוציא את התקע של הטעלעפאן מהכותל ומכל מקום חבורו בשבת אף בשעה שהוא כבוי אסור משום מוקצה, וכשירא שמה ישכח מי מבני הבית וידלקו שהוא צורך גדול יש להוציא באופן כלאחר יד אם ליכא נכרי.

יח.

מי שנקרה ראשו אם מותר להניח שערות זרות ודינם בענין הציצה בתפילין

אני לא שמעתי ששייך דבר כזה שלמי שנקרחו שערותיו יהיה שייך שיצמחו שם שערות זרות שיניחו על הראש, ואם איכא דבר כזה היה זה דבר מותר לעשות, ולענין הציצה לתפילין קודם שנצמחו אין זה הציצה כיון שאי אפשר להסירם וכל מי שאין לו שערות לא יסירם, ואם ליכא דבר כזה אבל הוא רק דביקת השערות זרות להגוף ע"י דבק נמי כיון שכן ישאר לעולם ורוצה בזה לא יחצוץ לתפילין, ואם הוא פאה נכרית שיכול להסיר בכל עת שרוצה אף שהוא לנאותו שהוא כוש מלגלות ראשו בבהכ"נ יניח את של ראש בלא ברכה וכשיבא לביתו יגלה ראשו ויניח תפילין בברכה.

יט.

מי שעושה טייפ מד"ת ואוסר להעתיקו

דבדר אחד שעשה טייפ מדברי תורה וכותב שאוסר לעשות מטייפ שלו עוד טייפס ודאי אסור כי הוא ענין שזה כסף ועשה הטייפ להרויח מזה שאחרים שיצרו יצטרכו לשלם לו שא"כ ליכא משום מדת סדום, וממילא כיון שהוא תפצו אין רשאיין ליקח אותו להשתמש בו שלא בדשות, ואף כשלא שמעו ממנו שאינו נוהג רשות אסור להעתיק ממנו בשתמא כל זמן שלא הרשה בפירוש, ואדרבה בעל הדברי תורה כיון שאמר זה ברבים שכל אחד יכול להעתיק על טייפ אין לו שום רשות למנוע מלעשות טייפס, אם לא כשאמר לכל אלו שבאו לשמוע שאינו אומד אלא כשיבטיחו לו שלא יעשו טייפס מזה מאיזה טעם שאינו רוצה לפרסם דאף שלא שייך איסור גול על זה איכא עכ"פ איסור מלעבור על דעתו אף כשיודעין השומעין שאינו רוצה גם בלא התנה וכ"ש בהתנה שאסור שהרי הפריחוהו באופן שאמר